

Foran meg: en trapp.

Denne trappen går jeg ned hver morgen, og opp hver kveld.

Den har atten trinn, og skjønt jeg ofte har sett lurvete bikkjer pisse i den, har jeg aldri sett noen vaske den. Den går opp til første etasje.

Ettersom jeg bor i tredje etasje har jeg flere trapper å gå, men det er denne trappen jeg hater, og denne trappen som møter øyet når man åpner døren til denne oppgangen.

Bikkjer pisser i denne trappen.

Folk stumper sneipene sine i denne trappen.

Ingen vasker denne trappen.

En dag oppdager jeg at det sitter jenter i ballkjoler i trappen. De er ganske små, jeg legger knapt merke til dem, ikke før de begynner å fnise til hverandre på engelsk. De bare sitter der; sitter der og stumper sneipene sine og fyller trappen med tyll: grønt, rødt, gult, oransje, gyllent, hvitt, lilla, blått, luksuriøst stoff. Ansiktene er sminkede og rene. Lepper - faen så røde lepper - grønne skygger over pupillene, ja, trappen er full av ballkjolejenter, og jeg tramper på slepene deres.

Ballkjolejenter stumper sneipene sine i denne trappen.

Ingen vasker denne trappen.

Folk pisser i denne trappen.

Bak meg: en dør. Låsen i denne døren er ødelagt, det krever muskelstyrke å klare å vri rundt nøkkelen. Jeg har sett mennesker sparke og slå på håndtaket; jeg har sett dem dra når de skal dytte. Døren er bare den første av de tre dørene man nødvendigvis må nøkle seg gjennom for å nå sitt mål. Denne døren er grå; de andre to jeg har med å gjøre, er røde. De er som regel på vidt gap: Denne døren har en lite samarbeidsvillig lås for å kompensere for den ellers skrantende sikkerheten i en sentrumsbolig.

En dag blir jeg stående fem-seks sekunder lenger enn vanlig med døren åpen foran meg; jeg har fått øye på en pike som kommer gående mot meg, jeg vet at hun bor her og jeg har tenkt å være vennlig. Hun gir meg et usikkert blikk; en slags unnskyldning for at hun ikke løper og sparer meg litt tid; hadde jeg vært en venn, hadde hun løpt. Jeg er en fremmed, så hun løper ikke. Jeg går til side, gir tegn til å la henne gå inn foran meg. I neven har hun en potetgullpose, den knaser og hun smiler høflig og takknemlig og pent - tre ting på en gang - til meg, og setter foten på første trinn. Det er en smal trapp vi her har med å gjøre. Hun vet det. Hun er også en slik jente som feilvurderer sitt eget kroppslige omfang; hvilket nok er hvorfor hun ikke går, men jogger, opp trappen. En, to, tre, fire trinn - hun har på seg treningsbukse. En lysegrå, glatt treningsbukse med hvite striper nedover sidene. Det glatte stoffet er gjennomsiktig, trappa er flombelyst. En, to, tre, fire trinn - jeg følger etter.

Ingen stumper sneipene sine i denne trappen.

Ballkjolejenter pisser i denne trappen.

Potetgulljenter smiler i denne trappen.

Hun tar fatt på neste trapp, og snur seg avventende da jeg bestemmer meg for å snakke til henne. "Er du student?", spør jeg. Hva annet skulle jeg spørre om? Går du alltid uten truse, er du klar over at buksa di er gjennomsiktig, spiser du mye potetgull, skal du bruke hele jævla

kvelden på å spise potetgullet ditt? Hun ser spørrende på meg, hun har ganske runde øyne, hun lurar på om det var henne jeg snakket til, og før hun rekker å snu seg igjen gjentar jeg: "Er du student? Du ser ut som en student." Hun ler - avvæpnende - går vidare opp trappen, jeg følger stadig hakk i hæl, hun sier "Nei, jeg er ikke det", og tar fatt på tredje trapp. "Hva med deg?", ytrer hun høflig, ytterst høflig, hodet hennes vipper litt opp og ned. Hun er ganske liten. En liten jente. "Jeg tar hovedfag teatervitenskap", dikter jeg, og hun har stoppet på toppen av trapp nummer tre og åpner opp den røde døren der. Den ulåste, røde døren. Hun vil slippe meg inn foran seg: en gjentjeneste, en utveksling av vennlighet. "Jeg heter John Harald", sier jeg. Hun sier navnet sitt, hun snakker en dialekt uten tonefall, og hun åpner en rød dør som ikke er min. "Vi er naboer", påpeker jeg plumpt, og hun lager en anerkjennende lyd før hun forsvinner inn bak den røde døren som ikke er min; potetgull og gjennomsiktighet og smil, alt borte. Det ligger et hvitt slør slengt over håndtaket.

En dag går jeg opp trappen to ganger.

Potetgulljenter stumper sneipene sine i denne trappen.

Ballkjolejenter vasker denne trappen.

Jeg pisser i denne trappen.

Tredje gang jeg går opp trappen, kommer potetgulljenta meg i møte, jeg sveiper henne opp i armene mine, hun kysser meg blidt og jeg bærer henne inn bak den røde døren som er min. Jeg trækker på en blek ankel; ballkjolejenter ligger og sover i aske og urin. Lepper - faen, så røde lepper. Lysrørene i taket hveser og slukner.

Bikkjer pisser i denne trappen.

Folk smiler i denne trappen.

Ingen forteller sannheten i denne trappen.